

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ ” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ
2. เพื่อศึกษาความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ
3. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ

ทั้งนี้ได้มีการตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ 3 ประการ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรของผู้อยู่อาศัย ในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ

สมมติฐานที่ 2 การเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อาศัย ในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

สมมติฐานที่ 3 ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อยู่อาศัยในโครงการของการเคหะแห่งชาติในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งประเภทเช่า และเช่าซื้อประเภทละ 3 ชุมชน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มหลายขั้นตอนโดยเลือกชุมชนที่มีผู้อยู่อาศัย มากที่สุดประเภทละ 3 ชุมชน ประเภทเช่า ได้แก่ โครงการเคหะชุมชนดินแดง 2 โครงการเคหะชุมชนคลองเตย โครงการเคหะชุมชนห้วยขวาง โครงการประเภทเช่าซื้อ ได้แก่ โครงการเคหะชุมชนร่วมเกล้า โครงการเคหะชุมชนคลองจั่น และโครงการเคหะชุมชนทุ่งสองห้อง ใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยทั้งสิ้น 400 คน เก็บข้อมูลโดยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ตารางในการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละเพื่ออธิบายลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ใช้ผลการแจกแจงค่าเฉลี่ยของการเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ ส่วนการทดสอบสมมติฐาน 3 ข้อ การวิเคราะห์ใช้ t - test , การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ ทั้งนี้โดยใช้การประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS for Window

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการแจกแจงลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทของที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน

1.1 จากการแจกแจงลักษณะทางประชากร กลุ่มตัวอย่างของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ พบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิง โดยมีเพศชายร้อยละ 53.75 เพศหญิงร้อยละ 46.25 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดที่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี และ 41 - 50 ปี ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ใกล้เคียงกันโดยมีผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. จำนวนมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามการประกอบอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจมีจำนวนมากที่สุด สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อ

เดือน 5,000 - 10,000 บาท ก็มีจำนวนมากที่สุดเช่นเดียวกัน นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ และกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งไม่มีตำแหน่งใดๆในชุมชน

ตอนที่ 2 ผลการแจกแจงค่าเฉลี่ยของการเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ จำแนกตามชนิดของสื่อเฉพาะกิจและสื่อบุคคล

2.1 จากการเปิดรับสื่อจากสื่อเฉพาะกิจพบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาจำแนกตามชนิดของสื่อเฉพาะกิจแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อชนิดประกาศติดบอร์ดข่าวสารในชุมชน / ในสำนักงานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ โปสเตอร์ / ป้ายผ้า และใบปลิว / จดหมายเชิญ

2.2 จากการเปิดรับสื่อ จากสื่อบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจำแนกชนิดของสื่อบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อจากสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ คณะกรรมการเคหะชุมชน และเพื่อนบ้าน

ตอนที่ 3 ผลการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติจำแนกตามชนิดของสื่อเฉพาะกิจและสื่อบุคคล

3.1 จากความสนใจสื่อจากสื่อเฉพาะกิจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจำแนกชนิดของสื่อเฉพาะกิจแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อชนิดประกาศติดบอร์ดข่าวสารในชุมชน / ในสำนักงานอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ ใบปลิว / จดหมายเชิญ , รถกระจายเสียงในชุมชน, สารวาระพิเศษ, โปสเตอร์ / ป้ายผ้า , เสียงตามสายในชุมชน และวารสาร " เพื่อนบ้าน "

3.2 จากความสนใจสื่อจากสื่อบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจำแนกชนิดของสื่อบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อจากสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับมาก สื่อที่กลุ่มตัวอย่างสนใจอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เพื่อนบ้าน รองลงมาได้แก่ เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ , คณะกรรมการเคหะชุมชน และผู้นำกลุ่ม / ชมรมต่าง ๆ

ตอนที่ 4 ผลการแจกแจงค่าเฉลี่ยของการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยใน เคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ

4.1 จากการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทของกิจกรรมต่างๆในงานชุมชนสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมกิจกรรมวันสำคัญของชาติอยู่ในระดับมาก รองลงมาได้แก่กิจกรรมทางศาสนา / ประเพณี / วัฒนธรรม กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์อยู่ในระดับอยู่ปานกลาง ได้แก่ กิจกรรมทางสังคมในการพัฒนาชุมชน รองลงมาได้แก่กิจกรรมพัฒนาสิ่งแวดล้อมและรักษาความสะอาดในชุมชน และกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรของผู้อยู่อาศัย ในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ

1.1 เพศ

ผลการวิจัยพบว่า

1.1.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มเพศหญิงเปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มเพศชาย

1.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มเพศชายมีการเปิดรับสื่อบุคคลใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง

1.1.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มเพศชายมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง

1.1.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มเพศชายมีความสนใจสื่อบุคคลใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง

1.1.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มเพศชายมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง

1.2 อายุ

ผลการวิจัยพบว่า

1.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี สำหรับกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี เปิดรับสื่อเฉพาะกิจได้มากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี, กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี ส่วนกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.2.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี, กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี ส่วนกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี สำหรับกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.2.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 -30 ปี สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.2.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกจากนั้นกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ส่วนกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี , กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21 -30 ปี และกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี สำหรับกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี และ 21 - 30 ปี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.3 การศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1.3.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา , ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น , ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. , ระดับปวส. / อนุปริญญาหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา , ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น , ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. , ระดับปวส. / อนุปริญญาหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.3.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอน

ต้น และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับ ปวส. / อนุปริญญาหรือเทียบเท่า สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น , ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. และระดับปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.3.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี นอกจากนั้นกลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนกลุ่มที่มีการศึกษาระดับ ปวส. / อนุปริญญาหรือเทียบเท่า สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีสนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. และระดับปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.3.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. , ระดับปวส. / อนุปริญญาหรือเทียบเท่า , ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.4 อาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า

1.4.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ , อาชีพลูกจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน , กลุ่มที่ไม่มีอาชีพ / อยู่กับบ้าน และอื่นๆ นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ และกลุ่มที่มีอาชีพ ลูกจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.4.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา นอกจากนั้นกลุ่มที่มีอาชีพลูกจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชนสนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มนักเรียนนักศึกษา และกลุ่มที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่า กลุ่มนักเรียน / นักศึกษา และกลุ่มที่ไม่มีอาชีพ / อยู่บ้าน สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.4.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่ไม่มีอาชีพ / อยู่กับบ้าน สนใจสื่อบุคคลมากกว่า กลุ่มนักเรียน / นักศึกษา , กลุ่มอาชีพรับราชการ , กลุ่มอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ , กลุ่มอาชีพลูกจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน และกลุ่มอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.4.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีอาชีพรับราชการ มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา นอกจากนั้นกลุ่มที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา สำหรับกลุ่มที่มีอาชีพลูกจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา และกลุ่มที่ไม่มีอาชีพ / อยู่กับบ้าน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักเรียน / นักศึกษา และอื่น ๆ นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.5 รายได้

ผลการวิจัยพบว่า

1.5.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่า กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท , กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.5.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป และกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป นอกนั้นไม่พบคู่แตกต่างกัน

1.5.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน สนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท , กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.5.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน สนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.5.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่าง

1.6 ประเภทที่อยู่อาศัย

ผลการวิจัยพบว่า

1.6.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่า เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ

1.6.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าเปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ

1.6.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่า สนใจสื่อเฉพาะกิจใกล้เคียงกับกลุ่มที่มีอยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ

1.6.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่า สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีอยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ

1.6.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่า มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ

1.7 ตำแหน่งในชุมชน

ผลการวิจัยพบว่า

1.7.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน

1.7.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่พบว่า ไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน

1.7.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆในชุมชน สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการเคหะชุมชน นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน

1.7.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการเคหะชุมชน สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการชมรมแม่บ้าน , คณะกรรมการชมรมผู้สูงอายุ และกลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆในชุมชน นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

1.7.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการเคหะชุมชน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆในชุมชน นอกนั้นไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 การเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

2.1 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างการเปิดรับสื่อกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ พบว่า การเปิดรับสื่อมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามค่าสหสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับต่ำ

สมมติฐานที่ 3 ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

3.1 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความสนใจสื่อกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ พบว่า ความสนใจสื่อมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามค่าสหสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรของผู้อยู่อาศัย ในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ

ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรในบางส่วน ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน ดังนี้

1. การเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ แตกต่างกันตาม เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน
2. การเปิดรับสื่อบุคคล แตกต่างกันตาม อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน ยกเว้น เพศ พบว่า ไม่แตกต่างกัน
3. ความสนใจสื่อเฉพาะกิจ แตกต่างกันตาม อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และตำแหน่งในชุมชน ยกเว้น เพศ และประเภทที่อยู่อาศัย พบว่า ไม่แตกต่างกัน
4. ความสนใจสื่อบุคคล แตกต่างกันตาม อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน ยกเว้น เพศ พบว่า ไม่แตกต่างกัน
5. การมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ แตกต่างกันตาม อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ประเภทที่อยู่อาศัย และตำแหน่งในชุมชน ยกเว้น เพศ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ ขวัญเรือน กิตติวัฒน์ (2533) ที่กล่าวว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบการสื่อสาร เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของบุคคล ซึ่งแนวคิดนี้สรุปได้ว่า บุคคลที่มีลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ อาชีพ รายได้ การศึกษา เป็นต้น ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันย่อมจะเปิดรับสื่อ สนใจสื่อและเนื้อหาสาระของการสื่อสารคล้ายคลึงกันไม่มากนัก และบุคคลที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันย่อมจะมีการตอบสนองต่อสื่อและเนื้อหาของข่าวสารในรูปแบบที่ไม่แตกต่างกันนัก ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ De Fleur และ Rokeach (1982) ในทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences Theory) ที่อธิบายไว้ว่า บุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันจะมีความสนใจข่าวสารต่างกันในการทำ

เดียวกันกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ ที่มีลักษณะทางประชากรที่ต่างกัน จึงมีการเปิดรับสื่อ ความสนใจสื่อ และการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกัน นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้อภิปรายผลการวิจัยโดยละเอียด จำแนกตามลักษณะทางประชากรแต่ละข้อได้แก่

1.1 เพศ

ผลการวิจัยพบว่า

1.1.1 เพศกับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศหญิง เปิดรับสื่อเฉพาะกิจมากกว่าเพศชาย ซึ่งมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัย สุวรรณิ โภชิตศรี (2535) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ ของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับระดับการสื่อสารกับบิดา มารดา ญาติพี่น้อง และกับครูในเรื่องทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้ปกครองเพศหญิงจะมีการสื่อสารสูงกว่าผู้ปกครองเพศชาย โดยเฉพาะการเปิดรับสื่อ และความสนใจสื่อ อธิบายได้ว่าเป็นลักษณะโดยทั่วไปของเพศหญิง ที่ชอบพูดคุยและคุยได้ทุกเรื่อง จึงมีการเปิดรับสื่อได้มากกว่าเพศชาย ผลงานวิจัยของ สากล ไพเราะ (2532) ศึกษาเรื่องผลการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ที่ผลิตขึ้นเพื่อพัฒนาชนบทในโครงการน้ำพระราชหฤทัยจากในหลวง (อีสานเขียว) พบว่า บุคคลที่มีเพศต่างกัน มีการเปิดรับสื่อในโครงการแตกต่างกัน นอกจากนี้จากการศึกษาของ เมอร์ฟี (Murphy , 1977) ได้ทำการศึกษาผู้รับสารชาวอเมริกันในช่วงปี 1973 พบว่า เพศหญิงมักมีเวลาอยู่บ้านมากกว่า และในขณะที่อยู่บ้านทำงานบ้าน ก็จะเปิดรับสื่อและข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อพิมพ์ต่างๆ ไปด้วย ผลงานวิจัยของ วันทนี ศิริสุข (2539) ศึกษาเรื่องประสิทธิภาพของสื่อประชาสัมพันธ์ในโครงการสะสมไมล์ รอยัล ออร์คิด พลัส ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อบางประเภทมากกว่าเพศหญิง ผลงานวิจัยของ วันทนี แสนภักดี (2532) ศึกษาเรื่องความคาดหวัง ความพึงพอใจที่ได้รับจากสื่อมวลชน และความต้องการทางการเมืองของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสื่อสารในด้านความตั้งใจขณะเปิดรับสื่อ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้นจึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.1.2 เพศกับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลไม่แตกต่างกัน โดยกลุ่มเพศชายมีการเปิดรับสื่อบุคคลใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิงซึ่งมีการเปิดรับสื่อบุคคลโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสื่อสารมวลชนของ เดอเฟลอร์ (De Fleur, 1970 : 114 - 154) ในด้านสื่อได้รวบรวมแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล โดยกล่าวไว้ในทฤษฎีการจัดลำดับชั้นทางสังคมเกี่ยวกับสังคมซึ่งประกอบด้วยบุคคลต่างๆ ซึ่งรวมตัวกันเป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างกัน โดยนำเอาลักษณะพื้นฐานบางประการที่เหมือนกัน เช่น เพศ อายุ รายได้ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม มารวมบุคคลเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน และถือว่าโครงสร้างทางสังคมใกล้เคียงกันโดยถือว่าตัวแปรเหล่านี้มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสื่อและเนื้อหาข่าวสารคล้าย ๆ กันด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่ง เดอเฟลอร์ กล่าวถึง ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มว่ามีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าความสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการในกลุ่มเครือญาติในครอบครัวเดียวกัน หรือในกลุ่มเพื่อนบ้าน มีบทบาทสำคัญต่อการกระทำของบุคคล นักสังคมวิทยาชนบทเชื่อว่า เครือญาติของชาวนามีส่วนสำคัญต่อการตัดสินใจยอมรับหรือไม่ยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ครอบครัวในสังคมชนบทมีความผูกพันกับเพื่อนบ้านอย่างแน่นแฟ้น ผู้นำทางความคิดเห็นในสังคมจะเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการแพร่กระจายข่าวสาร ความคิดและการตัดสินใจยอมรับของบุคคลในสังคมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุวรรณิ โภทศิริ (2535) ที่ศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ ของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับสื่อบุคคลของผู้ปกครองนักเรียนมีระดับการสื่อสารกับคู่สมรสสูงที่สุด รองลงมาคือเพื่อน และญาติพี่น้อง เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และครู การวิจัยในเรื่องนี้อธิบายได้ว่า ชีวิตคนกรุงเทพฯ ต้องเผชิญปัญหาต่างๆผู้คนที่ต่างเอาตัวรอด ไม่สนใจใครและแต่ละวันจะต้องเดินทางออกจากบ้านแต่เช้าตรู่ เพื่อประกอบธุรกิจการงานกว่าจะกลับถึงบ้านก็มีดึกแล้ว ต่างคนต่างเห็นเหนื่อยกับการงาน การเดินทาง ฯลฯ เมื่อถึงวันหยุดจึงมักพักผ่อนอยู่กับบ้าน สะสางงานบ้านที่สะสมมาตลอดสัปดาห์ การสื่อสารกับบุคคลอื่นๆจึงมีน้อยลงนอกจากสมาชิกในครอบครัวและ

เพื่อนบ้านใกล้เคียง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช ลภีรัตนกุล (2524) สรุปไว้ว่า สื่อบุคคลเป็นสื่อในการประชาสัมพันธ์ด้วยการพบปะพูดคุยหาหรือการพูดคุยสนทนากันมีข้อดีคือ ผู้ส่งสารมีอิทธิพลในการชักจูงและกระตุ้นเร้าความสนใจ ก่อให้เกิดความประทับใจได้ง่าย ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและสนิทสนมเป็นกันเองได้มากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า เพศชาย และหญิงไม่มีความแตกต่างกันในการสื่อสารระหว่างบุคคลในเรื่องของความรู้สึกผูกพันกับบุคคลที่พูดคุยด้วย ส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่สนิทกันมากซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญศรี ปราภณศักดิ์ (2526 : 172) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการชูปชิบ พบว่าการชูปชิบของเพศชายและเพศหญิงแทบทั้งหมดเป็นการชูปชิบในหมู่ญาติ เพื่อนสนิท และเพื่อนบ้านที่สนิทสนมต่อกัน นอกจากนี้ บุบด เบญจรงค์กิจ (2534) ได้รวบรวมการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรทางประชากรกับพฤติกรรม การเปิดรับสื่อ และกล่าวสรุปไว้ในส่วนของปัจจัยเรื่อง เพศกับพฤติกรรมการเปิดรับสื่อชนิดต่างๆ ว่า นักวิจัยไม่พบความแตกต่างในพฤติกรรมการเปิดรับสารอย่างเด่นชัดในเรื่องเพศที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชวรัตน์ เชิดชัย (2523) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้รับสารตาม ลักษณะทางประชากรและไม่พบความแตกต่างในการเปิดรับสารอย่างเด่นชัด เมื่อจำแนกตาม เพศและผลการวิจัยของ อุไรวรรณ ภู่วิจิตรสุทิน (2533) ศึกษาเรื่องการเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ของนักเรียนและนิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ก็พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศกับการเปิดรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์เช่นเดียวกัน

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้นจึงเป็นเครื่องปฏิเสธรสมมติฐานที่ 1 และยืนยันผลการวิจัยที่ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลไม่แตกต่างกัน

1.1.3 เพศกับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มเพศชายมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Atkin (1973) กล่าวถึงทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารไว้ว่า คือทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการในการเลือกรับสารอันประกอบด้วย

1. การเลือกเปิดรับ กล่าวคือ บุคคลจะเลือกเปิดรับสื่อและข่าวสารจากแหล่งสารต่าง ๆ ตามความสนใจและต้องการ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิดของตน เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาหรือสนองความต้องการของตน

2. การเลือกให้ความสนใจ กล่าวคือ บุคคลจะเลือกให้ความสนใจเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อดั้งเดิมของตน และหลีกเลี่ยงที่จะให้ความสนใจกับข่าวที่ขัดแย้งกับทัศนคติ และความเชื่อดั้งเดิมของตน

3. การเลือกรับรู้ กล่าวคือ บุคคลจะเลือกรับรู้หรือเลือกตีความข่าวสารที่ได้รับไปในทางที่สอดคล้องกับทัศนคติ และประสบการณ์ที่มีอยู่ก่อนมีความขัดแย้งกับทัศนคติและความเชื่อดั้งเดิม บุคคลมักจะบิดเบือนข่าวสารนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อของตน

4. การเลือกจดจำ กล่าวคือ บุคคลจะเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารในส่วนที่ต้องการจำเข้าไปเก็บไว้เป็นประสบการณ์ เพื่อที่จะนำไปใช้ในโอกาสต่อไป และจะพยายามลืมในส่วนที่ต้องการจะลืมอีกด้วย

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทนีย์ ศิริสุข (2539) ศึกษาเรื่องประสิทธิภาพของสื่อประชาสัมพันธ์ ในโครงการสะสมไมล์ รอยัล ออร์คิเด พลัส ของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) พบว่าความสนใจสื่อประชาสัมพันธ์อันได้แก่ วิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์ นิตยสารสวัสดี นิตยสารกินรี โปสเตอร์ สติกเกอร์ แผ่นพับ จุลสาร ใบปลิว จดหมายโดยตรงถึงสมาชิกและพนักงานบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) กับตัวแปรด้านเพศ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เพราะพื้นฐานของมนุษย์แล้ว ไม่ว่าจะเป็เพศหญิงหรือชาย ต่างก็ต้องการแสวงหาและใช้ข่าวสารที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จันทรเพ็ญ ชาติพันธ์ (2530) เรื่องการรับข่าวสารทางด้านจริยธรรม จากสื่อพื้นบ้านประเภทขอ ของประชาชนในเขตอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศกับการเปิดรับและสนใจข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องปฏิเสธรสมมติฐานที่ 1 และยืนยันผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกัน

1.1.4 เพศกับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มเพศชายมีความสนใจสื่อบุคคลใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง ซึ่งมีความสนใจสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คมสันต์ หุตะแพทย์ (2535) เรื่อง พฤติกรรมการกินของชาวอีสานกล่าวว่า คนเราก่อนจะยอมรับสิ่งใด จะต้องรู้เรื่องราวสิ่งนั้นๆก่อนว่าคืออะไร จะเกิดอะไรขึ้น หลังจากนั้นก็จะให้ความสนใจ แล้วก็จะประเมินว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ตรงกับความต้องการของตนหรือไม่ เหมาะสมมากน้อยเพียงใด แล้วจึงตัดสินใจยอมรับหรือเข้าร่วมในกิจกรรมนั้น ในส่วนของความสนใจสื่อบุคคล ประชาชนทั้งชายหญิงให้ความสนใจสื่อบุคคลได้แก่ สมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้าน ผู้นำท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้นำทางความคิด ซึ่งเป็นการติดต่อสื่อสารสองทาง โดยทั้งฝ่ายผู้ส่งสารและผู้รับสารมีโอกาสจะตอบโต้กันได้ทันที ช่วยให้การสื่อสารกันได้เข้าใจและสะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งเป็นข้อดีของการใช้สื่อบุคคล แต่ข้อเสียคือ เป็นสื่อที่มีขอบข่ายครอบคลุมได้ไม่กว้างขวางนักและสอดคล้องกับแนวความคิดของ ชวรัตน์ เชิดชัย (2523) เกี่ยวกับแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีการเลือกรับสื่อ เลือกสนใจสื่อที่ว่าเกิดจากปัจจัยพื้นฐานหลายประการ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้คือ ปัจจัยความเหงาเป็นเหตุผลทางจิตวิทยาโดยตรงที่ว่า ปกติคนเราย่อมจะไม่ชอบที่จะอยู่ตามลำพังเนื่องจากเกิดความรู้สึกสับสน วิตกกังวล หวาดกลัว และการเมินเฉยจากสังคม บุคคลจึงชอบหรือพยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์กับผู้อื่นเท่าที่โอกาสจะอำนวยได้และเมื่อไม่สามารถจะติดต่อสังสรรค์กับบุคคลได้โดยตรง สิ่งที่ดีที่สุดคือการอยู่กับสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร บางคนพอใจจะพบปะพูดคุยกับเพื่อน แต่บางคนพอใจจะอยู่กับสื่อมวลชนเพื่อเป็นเพื่อนแก้เหงา และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญลือ วันทายน (อ้างในสุวรรณี โพธิศรี , 2535) พบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิงเมื่อพบปัญหาด้านสุขภาพอนามัย เลือกที่จะปรึกษาเจ้าหน้าที่สาธารณสุขซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อถือไว้วางใจ รองลงมาคือคู่สมรสเพราะลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด รองลงมาเป็นเพื่อนสนิทและเพื่อนบ้าน

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องปฏิทรรศน์สมมติฐานที่ 1 และยืนยันผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลไม่แตกต่างกัน

1.1.5 เพศกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มเพศชายมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Mc Combs and Becker (1979) ที่เน้นในเรื่องเหตุผลในการติดตามข่าวสารจากสื่อมวลชนในมุมมองของผู้รับสาร ข้อหนึ่งที่ว่า มนุษย์ต้องการมีส่วนร่วมในเหตุการณ์และความเป็นไปต่างๆที่เกิดขึ้นรอบตัว และต้องการความบันเทิงเพื่อความเพลิดเพลินและผ่อนคลายอารมณ์ในการที่ส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Ivy Lee (อ้างในชัยนันท์ นันทพันธ์, 2536) ที่กล่าวว่า การดำเนินงานอะไรก็ตาม ถ้าได้มีการสร้างความสัมพันธ์กับประชาชน เผยแพร่ออกไปให้ประชาชนทราบ ให้ประชาชนเข้าใจถึงการดำเนินงานของเรา ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมรู้เห็นถึงการดำเนินงานของเรา ประชาชนก็จะให้การสนับสนุน และแนวคิดของ ยูว์ฌน์ ฌูมิเมธิ (2526) กล่าวถึงปรัชญาของการพัฒนาชุมชนที่ว่า มนุษย์ทุกคนต่างมีความปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและพร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อกิจกรรมชุมชน ขณะเดียวกันต้องยอมรับความบริสุทธิ์ใจว่า มนุษย์นั้นสามารถพัฒนาได้ถ้ามีโอกาสและได้รับการชี้แนะอย่างถูกต้อง และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือเท่ากันทั้งชายและหญิง

จากผลการวิจัยดังกล่าวอาจสันนิษฐานได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิงเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ด้วยความสมัครใจ ด้วยอุดมการณ์เดียวกันในการมุ่งอุทิศตนทำประโยชน์ให้ชุมชนและสังคม รวมทั้งการเคหะแห่งชาติได้พยายามใช้การสื่อสารทั้งสื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล และสื่อกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้อยู่อาศัยและเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลผ่านสื่อดังกล่าวให้ประชาชนทราบ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องปฏิเสหสมมติฐานที่ 1 และยืนยันผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติไม่แตกต่างกัน

1.2 อายุ

ผลการวิจัยพบว่า

1.2.1 อายุกับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรมะ สตะเวทิน (2533) กล่าวถึงการเปิดรับสื่อมวลชนกับลักษณะทางประชากรในด้านอายุไว้ว่า คนอายุน้อยมักจะใช้สื่อมวลชนเพื่อความบันเทิง ในขณะที่คนอายุมากจะใช้สื่อมวลชนเพื่อแสวงหาข่าวสารมากกว่าความบันเทิง ผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จุฬารัตน์ เอื้อละพันธุ์ (2534) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการรับข่าวสารการพัฒนาชุมชนของประชาชนในชุมชนเป้าหมายของกรุงเทพมหานคร ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตคูสิต เขตบางกอกน้อย และเขตหนองจอก พบว่า ลักษณะทางประชากรด้านอายุ กับการเปิดรับสื่อและข่าวสารมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.2.2 อายุกับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาพงษ์ ระรวยทอง (อ้างใน วันทนีย์ ศิริสุข , 2539) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับสาร ความรู้ และทัศนคติต่อการเสนอข่าวต่างประเทศทางสื่อมวลชนของประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า อายุมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเปิดรับสื่อและข่าวสาร และสอดคล้องกับการศึกษาของ กิปปแพค และมัวร์ (อ้างใน วันทนีย์ ศิริสุข , 2539) เกี่ยวกับการรับรู้ถึงประโยชน์จากการใช้สื่อพบว่าปัจจัยด้านประชากร โดยเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวกับอายุ ปรากฏว่า ผู้ที่มีอายุน้อยจะเปิดรับสื่อ

และจะใช้สื่อเพื่อความบันเทิง แต่ผู้ที่มีอายุมากใช้สื่อเพราะสนใจที่จะรับรู้เรื่องเกี่ยวกับสังคมและความต้องการของตน

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.2.3 อายุกับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวรรณ จรุงเมธา (2538) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้ประชาชนสนใจรับฟังรายการข่าววิทยุในลักษณะสนทนาข่าว พบว่า คุณลักษณะด้านอายุมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการเปิดรับและความสนใจฟังรายการเนชั่นนิวสทอล์ค กล่าวคือ ยิ่งอายุมากขึ้นยิ่งติดตามสนใจรับฟังรายการนี้เป็นประจำ เพราะการที่กลุ่มตัวอย่างมีอายุมากขึ้น ยังมีการพบปะ พูดคุยกับบุคคลอื่นๆมากขึ้น และสามารถนำข่าวสารไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ โดยการแสวงหาข่าวสารและสนใจข่าวสารจากสื่อต่างๆทั้งสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจและสื่อบุคคลเป็นต้น

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.2.4 อายุกับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แคทและลาซาร์เฟลด์ (Katz and Lazarsfeld , 1955) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าการสื่อสารระหว่างบุคคลมีผลต่อการทำให้ผู้รับสารยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และยอมรับที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด ฉะนั้น ความสนใจสื่อบุคคลจึงมีความสำคัญมากกว่าสื่อมวลชนในชั้นการจูงใจ ส่วนสื่อมวลชนจะมีความสำคัญกว่า ในชั้นของการให้ความรู้ และความเข้าใจที่ถูกต้องและอาจมี

ผลข้างในการสร้างทัศนคติในเรื่องที่บุคคลยังไม่เคยรับรู้มาก่อน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยจึงสนใจที่จะพูดคุยกับบุคคล จากผลการวิจัยในเรื่องนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อยู่อาศัยในละแวกชุมชนของการเคหะแห่งชาติซึ่งอายุระหว่าง 21- 30 ปี สนใจสื่อบุคคลที่เป็นสมาชิกในครอบครัวในระดับมาก ส่วนเพื่อนบ้านอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ , คณะกรรมการชุมชน และผู้นำกลุ่ม ชมรมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี วงศ์ศิริโรจน์กุล (2525) ศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อกับการให้ความรู้ การส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์อนามัยแม่และเด็ก เขต 4 จังหวัดขอนแก่น พบว่า สื่อที่สามารถให้ความรู้ความเข้าใจและความสนใจได้ดีที่สุดคือสื่อบุคคลโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ ญาติ เพื่อนบ้าน จะมีบทบาทอย่างมากที่จะให้ความรู้และลักษณะที่น่าเชื่อถือของเจ้าหน้าที่ มีผลให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความเชื่อถือและเกิดการปฏิบัติไปในแนวทางที่ผู้ส่งสารกำหนดไว้ อยู่ในระดับเกณฑ์ที่ดีแม้ว่าผู้ให้ข่าวสารจะมีอายุต่างกันก็ตามซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณิ โปธิศรี (2535) พบว่า ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 16 - 30 ปี มีความสนใจที่จะสื่อสารกับ เพื่อน บิดา มารดา ญาติพี่น้อง และครู สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องจากอยู่ในระยะสร้างตัวอายุยังน้อย มีความต้องการพึ่งพิงสูง มักมีความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นกับครอบครัวและเพื่อน และมักคุยกันได้ทุกเรื่อง

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.2.5 อายุกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิจัยพบว่างานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติที่กลุ่มตัวอย่างร่วมงานทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ C.Maple (อังโนวันทนีร์ สิริสุข , (2539) ในเรื่องความแตกต่างของอายุ พบว่า ระดับความยากง่ายในการชักจูงใจหรือ โน้มน้าวจิตใจของคนให้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม จะเกี่ยวข้องกับระดับอายุของคนเพิ่มขึ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวสันนิษฐานได้ว่า ผู้มีอายุสูงมองเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการทำประโยชน์ให้ชุมชนและเป็นแบบอย่างที่ดีให้ลูกหลานในชุมชน ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อนร่วมชุมชน ได้มีโอกาสพบประสังสรรค์กัน แลกเปลี่ยนประสบการณ์และเข้า

สังคมตามวาระต่าง ๆ ของกิจกรรมชุมชน ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี อาจจะติดตาม พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย มาร่วมงานด้วยเป็นครั้งคราว ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของกรมพัฒนาชุมชน (2519) ในการศึกษาวิจัยโครงการสารภี จ. เชียงใหม่ พบว่าบุคคลเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มในโครงการสารภี มีลักษณะที่น่าสนใจบางประการคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูง มีแนวโน้มเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการมากกว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุน้อย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติแตกต่างกัน

1.3 การศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1.3.1 การศึกษากับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัย พบว่า การเปิดรับสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิลเบอร์ แชรรมม์ (Wilbur Schramm , 1973) พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาดี จะหาประโยชน์จากสื่อต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของตนให้มากขึ้น และจะอ่านหนังสือเป็นจำนวนมาก โดยปกติคนมักจะเลือกเปิดรับสื่อที่ใช้ความพยายามน้อยที่สุด หมายความว่าผู้รับสื่อจะเลือกรับสื่อที่ตนเองสะดวกที่สุด ใช้ความพยายามน้อยที่สุดและจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนสูงสุดด้วยจากผลการวิจัยเรื่องนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติที่มีการศึกษาสูงเปิดรับสื่อเฉพาะกิจจากบอร์ดข่าวสารในชุมชน ในสำนักงานและสื่ออื่น ๆ รองลงมา ซึ่งเป็นสื่อที่หาอ่านง่าย สะดวก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิชัย โวหารดี (2534) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการรับข่าวสารทางการเมืองในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง ศึกษาเฉพาะกรณีเลือกตั้งซ่อมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พบว่า ปัจจัยทางประชากร ด้านการศึกษามีอิทธิพลต่อการรับข่าวสารทางการเมืองโดยกลุ่มที่มีการศึกษาสูง มีการเปิดรับสื่อและข่าวสารทางการเมืองและมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงกว่ากลุ่มที่การศึกษาต่ำ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกันเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.3.2 การศึกษากับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิลเบอร์ แชมม (1973) พบว่า ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อรูปแบบการเปิดรับหรือแสวงหาข้อมูลข่าวสารของบุคคล ในส่วนของ การศึกษาและสภาพแวดล้อม เป็นองค์ประกอบที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมการเลือกเปิดรับสื่อและเนื้อหาของข่าวสารต่างกัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวรรณิ โภศิริ (2535) พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จะมีการสื่อสารกับเพื่อน สูงกว่ากลุ่มการศึกษาอื่นๆ อาจเนื่องจากการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิชัย โวหารดี (2534) ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการรับข่าวสารทางการเมืองในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง ศึกษาเฉพาะกรณีเลือกตั้งซ่อมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พบว่า ปัจจัยทางประชากรด้านการศึกษามีอิทธิพลต่อการเปิดรับสื่อและข่าวสารทางการเมือง โดยกลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการเปิดรับสื่อบุคคลและมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาค่ำ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.3.3 การศึกษากับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการศึกษาน้อยมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า ซึ่งสันนิษฐานว่าอาจเป็นเพราะกลุ่มที่มีการศึกษาน้อยสนใจฟัง

ข่าวสาร หรือคุณภาพจากสื่อมากกว่าการอ่าน เนื่องจากมีเวลาน้อยต้องรีบไปประกอบอาชีพแต่เช้าตรู่ กลับถึงบ้านก็มีดึกค่ำ แม้ว่าจะเปิดรับสื่อน้อยแต่ก็มีความสนใจสื่อ เพื่อแสวงหาข่าวสารเป็นข้อมูลในการพูดคุยกับบุคคลอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ลาซาร์เฟลด์ และ เคนคอลล (1948) พบว่า คนที่มีการศึกษาน้อยจะฟังวิทยุมากกว่าคนที่มีการศึกษามากกว่าและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ควงทิพย์ วรพันธุ์ (อ้างในวิศิรา วราลักษณ์, 2538) ที่ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อเพื่อปลูกฝังโภชนาการแก่สตรีชนบท จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่าสตรีที่มีการศึกษาน้อยจะเปิดรับสื่อเฉพาะกิจน้อยแต่จะสนใจสื่อบุคคล สื่อมวลชนและสื่อเฉพาะกิจมากกว่า

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.3.4 การศึกษากับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสนใจสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริพร จิตรภักษ์ธรรม (อ้างใน วันทนี ศิริสุข, 2537) ที่ได้ศึกษาการเปิดรับและการใช้ประโยชน์ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารด้านธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจการส่งออก พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของผู้ประกอบธุรกิจส่งออกทำให้ปริมาณการเปิดรับและความสนใจสื่อและข่าวสารแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เปิดรับสื่อและข่าวสารมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาค่ากว่าปริญญาตรี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มที่ไม่เคยเรียนและกลุ่มที่มีการศึกษาน้อย มีความสามารถในการอ่านหนังสือได้น้อย จากผลการวิจัยในเรื่องนี้ สันนิษฐานได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อาศัยของการเคหะแห่งชาติที่มีการศึกษาน้อย อาจเนื่องมาจากความสามารถในการอ่านหนังสือมีจำกัด ทำให้ต้องหันไปสนใจสื่อบุคคลซึ่งมีการพบปะพูดคุยกันมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ วิลเบอร์ แชมม์ (1973) กล่าวว่า โดยปรกติคนมักจะเลือกสื่อที่ใช้ความพยายามน้อยที่สุด หมายความว่าผู้รับสื่อจะเลือกรับและสนใจสื่อที่ตนเองสะดวกที่สุด ใช้ความพยายามน้อยที่สุดและจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนสูงสุดด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวรรณิ โปธิศรี (2535) พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนที่มีการศึกษาน้อย หรือไม่เคยเรียนหนังสือ จะมีการสื่อสารกับครูสูงกว่ากลุ่มการศึกษาอื่นๆ อาจเป็นเพราะต้องการทราบความก้าวหน้าตลอดจนปัญหาในการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน จึงพยายามติดต่อสื่อสารกับครูบ่อย ๆ

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.3.5 การศึกษากับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยดังกล่าว สันนิษฐานได้ว่า ผู้ที่มีการศึกษาน้อยมักมีอาชีพรับจ้างหรือค้าขายอยู่ในชุมชนหรือใกล้ชุมชนที่อยู่อาศัย มีโอกาสรับข่าวสารจากสื่อต่างๆปานกลาง จะสนใจข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจและสื่อบุคคลมากกว่าและมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์ โดยให้ความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ สนใจบริการที่รัฐจัดหามาให้จากกิจกรรมต่างๆซึ่งสอดคล้องกับผลงานของ กรรณิกา ชมดี (2524) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่มีผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการสารภี จ. อุบลราชธานี พบว่า ปัจจัยที่จูงใจให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมได้แก่ความต้องการที่จะได้รับความรู้ในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมามีความต้องการที่จะเพิ่มรายได้ขึ้นโดยการเพิ่มผลผลิต การได้รับการชักชวนจากเพื่อนสมาชิกความต้องการจะซื้อวัสดุอุปกรณ์หรือสินค้าราคาถูก ความต้องการเงินทุน และการมีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าหน้าที่เป็นต้น

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติแตกต่างกัน

1.4 อาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า

1.4.1 อาชีพกับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน เปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Arthur T. Jersild (อ้างในจันทร์เพ็ญ ชาติพันธ์, 2530) ที่ว่า บุคคลที่ประกอบอาชีพต่างกันมักมีบุคลิกภาพ ความเชื่อทัศนคติ และค่านิยมในการสื่อสารแตกต่างกัน และยังมีผลสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คารมี วัฒนอม (2533) ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากรัฐสภาของประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนที่อยู่ในกลุ่มอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อและข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.4.2 อาชีพกับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชลลดา วงศ์วิชัย (อ้างใน สุวรรณิ โภธิศรี, 2535) พบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจและอาชีพรับราชการ มีการเปิดรับสื่อบุคคลสูงกว่าอาชีพอื่นๆและเปิดรับสื่อมวลชนสูงกว่าอาชีพผู้ใช้แรงงาน เนื่องจากสื่อดังกล่าวต้องใช้ทักษะในการอ่าน ดังนั้นจึงเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางด้านการศึกษาคือ ซึ่งทั้งสองกลุ่มอาชีพมีการศึกษาค่อนข้างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัย Harold R. Kaufman (1949 : 528) พบว่า อายุ เพศ การศึกษา ขนาดครอบครัว อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ยาวนานของการอาศัยอยู่ในท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสาร และการมีส่วนร่วมของประชาชน

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.4.3 อาชีพกับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คาร์ณี ถนอม (2533) พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการสื่อสารต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีอาชีพต่างกันจะเลือกเปิดรับและสนใจสื่อที่ให้ข่าวสารโรคเอดส์ที่แตกต่างกัน เนื่องจากข่าวสารโรคเอดส์ปรากฏอยู่ในสื่อหลายประเภท ผู้ปกครองจึงเลือกเปิดรับตามความสนใจ นอกจากนี้ผู้ปกครองยังได้รับข่าวสารโดยตรงจากเอกสารเผยแพร่ในโครงการส่งข่าวเอดส์ถึงบ้าน ซึ่งสามารถเปิดรับได้โดยใช้ความพยายามน้อยที่สุด แต่ประโยชน์ตอบแทนที่ดีที่สุดตามที่เชรมม์ ได้กล่าวไว้ เพราะสื่อที่ได้รับไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายไม่ต้องขวนขวายก็ได้รับ และโดยวิธีที่นักเรียนซึ่งเป็นบุตรหลานของเขาเองนำมาให้ถึงบ้านอีกด้วย

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.4.4 อาชีพกับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญศรี ปราภณศักดิ์ (2526) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการชูปชิตกับพลังความผูกพันซึ่งพบว่า แม่บ้านมีการชูปชิตกันมากในหมู่สมาชิกในครอบครัวญาติสนิท และเพื่อนบ้านที่มีความสนิทสนมต่อกัน ซึ่งแสดงว่าการสื่อสารมักเกิดขึ้นในหมู่ผู้ที่มีความสนใจสื่อบุคคลและมีความผูกพันอย่างใกล้ชิด และสอดคล้องกับแนวคิดของ ไมเคิล เบอร์ธูน (อ้างใน สุวรรณ โปธิศรี, 2535) ที่ว่า ความคล้ายคลึงจะมีอิทธิพลพบกับความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารด้วย บุคคลที่มีความแตกต่างจะถูกมองว่ามีความสามารถมากกว่า ทำให้ได้รับความเชื่อถือในการปรึกษาหารือในเรื่องต่างๆ แต่เมื่อถึงขั้นความสนใจและการตัดสินใจ บุคคลมักจะไว้วางใจบุคคลที่มีความคล้ายคลึงกันมากกว่า

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.4.5 อาชีพกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปริศนา โกลละสุด (อ่างในสุวรรณิ โปธิศรี , 2535) พบว่า อาชีพเป็นสิ่งที่สะท้อนพื้นฐานของแต่ละคนว่ามีความรู้ความสามารถ ความถนัด ความเคยชิน และประสบการณ์ที่สร้างสมมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งจะส่งผลถึงการรับรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนที่แตกต่างกัน เช่นอาชีพรับราชการ ก็จะเคยชินกับการจัดงานต่างๆในองค์กร การเสียสละการมีส่วนร่วมทำประโยชน์ให้สังคมเช่น เคยร่วมกิจกรรมทำบุญตามประเพณีต่างๆ และทำงานชุมชนมีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ หรือนักการเมืองมาร่วมงานก็มักจะออกมาให้การต้อนรับและมาร่วมงานด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Harold R. Kaufman (1949 : 528) พบว่า เพศ อายุ การศึกษา ขนาดของครอบครัว อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ยาวนานของการอยู่อาศัยในท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกัน

1.5 รายได้

ผลการวิจัยพบว่า

1.5.1 รายได้กับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เรือตรีหญิงวไลพร สวัสดิ์มงคล (อ่างในวรศรา วราลักษณ์ , 2538) ที่ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการรับฟัง ความต้องการ รูปแบบและเนื้อหารายการเสียงตามสายในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาลสังกัดกระทรวง

สาธารณสุขในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า รายได้ของผู้ป่วยที่เข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข มีความสัมพันธ์กับการรับฟังเสียงตามสายในโรงพยาบาล และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อรสา ปานขาว (ช่างในวิศิธา วราลักษณ์ , 2538) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการยอมรับสารด้านการป้องกันยาเสพติดทางวิทยุและโทรทัศน์ของประชาชนในเขตชุมชนแออัดคลองเตย พบว่า ผู้ที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกัน เปิดรับสารด้านการป้องกันยาเสพติดทางวิทยุและโทรทัศน์ในอัตราที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.5.2 รายได้กับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุวรรณิ โภธิศรี (2535) พบว่า ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,000 - 50,000 บาท มีการเปิดรับสื่อบุคคล โดยมีการสื่อสารกับสามี/ภรรยา ภายในครอบครัวสูงกว่ากลุ่มรายได้อื่น ส่วนผู้ปกครองที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 1,000 - 4,999 บาทและ 5,000 - 9,999 บาท มีการสื่อสารกับอาสาสมัครสาธารณสุขเป็นครั้งคราวใกล้เคียงกัน เนื่องจากเห็นประโยชน์ของอาสาสมัคร และต้องการคำแนะนำจากอาสาสมัครและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อัจฉรา รัชวินุลย์ผล (ช่างในจุฑาภรณ์ เอื้อละพันธ์ 2534) ที่พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร สำหรับการเปิดรับโปสเตอร์ เอกสารเผยแพร่และการสื่อสารกับครูนั้น อธิบายได้ว่าผู้ปกครองที่มีรายได้สูงย่อมมีกำลังในการจ้างแรงงานเพื่อช่วยงานบ้าน ทำให้มีเวลาที่จะศึกษาหาความรู้ และหาโอกาสที่จะพบกับครู เพื่อติดตามผลการเรียนของบุตรหลาน

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.5.8 รายได้กับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมควร กวียะ (2523) ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับวิธีการหาหนังสือพิมพ์และนิตยสารมาไว้อ่านว่า ฐานะทางเศรษฐกิจหรือรายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความสนใจสื่อและการบอกรับเป็นสมาชิกของหนังสือพิมพ์และนิตยสารด้วย คือผู้ที่มีรายได้สูงมีแนวโน้มในการบอกรับเป็นสมาชิกของหนังสือและนิตยสารมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อังคณา มั่งมีทรัพย์ (2534) ที่ทำการศึกษาเรื่องประสิทธิผลของการเผยแพร่ข่าวสารการคุ้มครองผู้บริโภคด้านสาธารณสุขที่มีต่อความรู้และความตระหนักของประชาชนเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบริโภคอาหาร: ศึกษาเฉพาะกรณีประชาชนในเขตจังหวัดนครปฐมแล้วพบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน จะมีความแตกต่างกันในเรื่องพฤติกรรมการเปิดรับและความสนใจข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลคือผู้ที่มีรายได้สูงจะมีการเปิดรับข่าวสารสูงกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.5.4 รายได้กับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประมะ สตะเวทิน (2533) กล่าวว่า รายได้ของคนย่อมเป็นเครื่องกำหนดความต้องการของคนตลอดจนสามารถกำหนดความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ และพฤติกรรมต่างๆในการสื่อสาร และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ โสภณ พรโชคชัย (อ่างในปริศนา โกลละสุด , 2534) ศึกษาเรื่องการสื่อสารของประชาชนในชุมชนแออัด พบว่า การสื่อสารของประชาชนในชุมชนแออัดที่มีรายได้ต่างกันจะมีความสนใจสื่อบุคคลมากที่สุด โดยพบปะพูดคุยกับเพื่อนบ้าน และมักจะมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การกู้ยืมเงิน การแบ่งบ้านหรือมีบ้านให้เช่า เป็นต้น ดังนั้นการสื่อสารกับบุคคลในครอบครัวและเพื่อนบ้านในชุมชนจึงมีมาก

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.5.5 รายได้กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ ของการเคหะแห่งชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สำนักงานพัฒนาชุมชนเขต 3 (2524) พบว่า ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในงานพัฒนาชุมชนใน ปริมาณสูง โดยการมาร่วมประชุมเป็นส่วนใหญ่ กลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับ สูงกว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่า และสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ Harold R.. Kaufman (1949 : 528) พบว่า อายุ เพศ การศึกษา ขนาดครอบครัว อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่ยาวนานของการอยู่อาศัยในท้องถิ่น มีความสัมพันธ์กับระดับ การมีส่วนร่วมของประชาชน

จากแนวคิด และผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ แตกต่างกัน

1.6 ประเภทของที่อยู่อาศัย

ผลการวิจัยพบว่า

1.6.1 ประเภทของที่อยู่อาศัยกับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกันมีการเปิดรับสื่อ เฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าเปิดรับสื่อเฉพาะ กิจมากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเปิดรับสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ย โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับรายงานประจำปีของการเคหะแห่งชาติ (2539) กล่าว

ถึงเคหะชุมชนประเภทเช่าและเช่าซื้อไว้ว่า การเคหะแห่งชาติจัดสร้างที่อยู่อาศัยให้กับผู้มีรายได้น้อยได้มีที่อยู่ประเภทเช่า ซึ่งผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าจะมีที่มาต่างกันเช่น อพยพจากแหล่งชุมชนแออัด หรือกรณีที่บ้านเดิมถูกไฟไหม้ หรือถูกไล่ที่ไม่มีที่อยู่อาศัย และผู้อยู่อาศัยในแฟลตเคมซึ่งโอนมาจากกรมประชาสัมพันธ์มาอยู่ในความดูแลของการเคหะแห่งชาติเช่น เคหะชุมชนดินแดง, เคหะชุมชนคลองเตย เป็นต้น การสื่อสารภายในชุมชนเป็นไปอย่างใกล้ชิด เนื่องจากมีสำนักงานเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติตั้งอยู่ทุกชุมชน ผู้อยู่อาศัยประเภทเช่านี้เป็นผู้มีรายได้น้อย ส่วนใหญ่ค้าขายเล็กๆน้อยๆอยู่ในชุมชนนั่นเอง ส่วนเคหะชุมชนประเภทเช่าซื้อ การเคหะแห่งชาติจัดสร้างที่อยู่อาศัยให้กับผู้มีรายได้นปานกลาง และปานกลางค่อนข้างสูง ได้มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อเป็นของตนเอง มักจะประกอบอาชีพในหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนนอกชุมชน การสื่อสารภายในชุมชนมักใช้จดหมายเชิญหรือไปปลิวส่งถึงผู้รับโดยตรง

จากการวิจัยครั้งนี้ สันนิษฐานได้ว่า ผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าอยู่ใกล้ชิดในชุมชนมากกว่าผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ ซึ่งต้องไปประกอบอาชีพนอกชุมชน มีการเดินทางแต่เช้าตรู่และกลับเข้ามาในชุมชนเป็นเวลาค่ำมืดแล้ว โอกาสในการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจของผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ จึงมีน้อยกว่าผู้อยู่อาศัยประเภทเช่า

จากแนวคิดและข้อมูลรวมทั้งผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกันมีการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.6.2 ประเภทของที่อยู่อาศัยกับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกันมีการเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าเปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเปิดรับสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Klapper (1960) ที่ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารไว้ว่า คือทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการในการเลือกรับข่าวสารซึ่งประกอบด้วย การเลือกเปิดรับหรือเลือกใช้สื่อและข่าวสารกล่าวคือบุคคลเลือกเปิดรับสื่อหรือข่าวสารจากแหล่งสารต่าง ๆ ตามความสนใจและความต้องการ ซึ่งเป็นขั้นแรกในการเลือกช่องทางสื่อสารของมนุษย์

ทักษะและความชำนาญในการรับรู้และเข้าใจข่าวสารของคนนั้นมีความแตกต่างกัน บางคนถนัดเขียนมากกว่าพูด บางคนถนัดฟังมากกว่าอ่านหรือชอบดูโทรทัศน์ บางคนชอบฟังวิทยุมากกว่าการอ่านหนังสือ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดการเลือกเปิดรับสื่อหรือการใช้สื่อของมนุษย์ จากการศึกษาครั้งนี้สันนิษฐานได้ว่าข้อมูลจากผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายได้กับการเปิดรับสื่อบุคคล ในข้อ 1.5.2 พบว่า กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันเปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันโดยกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท เปิดรับสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไปนั้น มีผลเชื่อมโยงกับประเภทของที่อยู่อาศัยที่ต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันด้วยเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประเภทเช่าเป็นผู้ที่มีรายได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ที่มีรายได้ประเภทเช่าซื้อ จะค้าขายและใกล้ชิดอยู่ในชุมชน มักจะชอบพบปะสนทนากับคนในครอบครัวหรือเพื่อนบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภารักษ์ จูตระกูล (2536) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน และสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรม พื้นฐานการอยู่อาศัยของประชาชนมีความสัมพันธ์ กับการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Merrill and Lowenstein (อ้างในชวรัตน์ เชิดชัย , 2527) กล่าวไว้ว่า ผู้รับสารแต่ละคน จะมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะ และปัจจัยที่แตกต่างกัน เช่นความอยากรู้อยากเห็นซึ่งเป็นสมบัติขั้นพื้นฐานของมนุษย์โดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวก่อน เช่น บุคคลในครอบครัว เพื่อนสนิทญาติ เป็นต้น

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.6.3 ประเภทของที่อยู่อาศัยกับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าสนใจสื่อเฉพาะกิจใกล้เคียงกับกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Schramm (1973)

ที่กล่าวว่า กระบวนการยอมรับของบุคคลมี 4 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นตอนการเปิดรับสื่อ , ขั้นตอนความสอดคล้องกับค่านิยม , ขั้นตอนความสนใจ และขั้นตอนการยอมรับและการมีส่วนร่วม ซึ่งในขั้นตอนความสอดคล้องกับค่านิยมได้อธิบายไว้ว่าข่าวสารที่ส่งไป มีผลต่อโครงสร้างของภาพและค่านิยมภายในบุคคลโดยเมื่อบุคคลได้รับข่าวสารนั้นแล้ว หากข่าวสารนั้นสอดคล้องกับค่านิยมในทางบวก เช่น ศีลธรรม ความพึงพอใจหรือแนวทางปฏิบัติเดิม หรือเป็นข่าวสารที่มาสสนับสนุนความคิดเห็นที่มีอยู่ก่อน หรือสอดคล้องกับอคติหรือคติของคนที่มีอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นท่าที่ทางจิตใจหรือสอดคล้องกับความเชื่อของคนที่มีอยู่เดิม คนจะให้ความสนใจกับสื่อ นั้น และสนใจในสารที่ส่งผ่านสื่อ นั้นด้วย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องปฏิเสธสมมติฐานที่ 1 ยืนยันผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน ความสนใจสื่อเฉพาะกิจไม่แตกต่างกัน

1.6.4 ประเภทของที่อยู่อาศัยกับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทที่อยู่อาศัยต่างกันมีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าสนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ ตามผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lazarsfeld and Menzel (1963) ได้ให้เหตุผลในความมีประสิทธิภาพของสื่อระหว่างบุคคลไว้ว่า การพูดคุยแบบกันเองและส่วนตัวทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเกิดความเป็นกันเองและทำให้ผู้ฟังยอมรับความคิดเห็นของผู้พูดง่ายขึ้น การสื่อสารแบบเห็นหน้ากันทำให้ผู้พูดสามารถคัดแปลงเรื่องราวต่างๆให้ตรงกับความต้องการของผู้ฟังได้ การสื่อสารแบบสื่อบุคคล ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าได้รับรางวัลในแง่ที่สามารถแสดงความคิดเห็นกับผู้พูดได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ในข้อ 1.5.4. ที่ว่ากลุ่มผู้มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท สนใจสื่อบุคคลมากกว่า กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป นั่นคือผู้มีรายได้น้อยสนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มผู้มีรายได้สูงกว่า สันนิฐานได้ว่าผู้มีรายได้สูงทำงานนอกชุมชนมีเวลาอยู่ในชุมชนน้อย เมื่อกลับถึงบ้านก็ต้องการพักผ่อน ไม่ค่อยได้พูดคุยกับเพื่อนบ้านมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุนทร โคมิน และสมิท สมักรการ (2522) ทำการวิจัยเรื่อง ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย พบว่า จำนวนค่านิยมและการรวมตัวกันของค่านิยมต่างๆ ทั้ง

ค่านิยมจุดหมายปลายทางและค่านิยมวิถีปฏิบัติสามารถแยกกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างตามลักษณะประชากรศาสตร์ (เพศ รายได้ การศึกษา อาชีพ อายุ และถิ่นฐานที่อยู่อาศัย : กรุงเทพมหานคร) ได้อย่างมีความหมายที่มีนัยสำคัญเช่น ความแตกต่างระหว่างชาวชนบทที่มีความเอื้ออาทรและเห็นแก่ส่วนรวม ในขณะที่ชาวกรุงเทพมหานครมุ่งเน้นแต่ในเรื่องส่วนตัวเป็นสำคัญ ค่านิยมไม่ได้เพียงแต่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเท่านั้น ค่านิยมบางประการยังมีความสัมพันธ์อย่างชัดเจนกับพฤติกรรมบางอย่างในการสื่อสารอีกด้วย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.6.5 ประเภทของที่อยู่อาศัยกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีที่อยู่อาศัยประเภทเช่ามีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีอยู่อาศัยประเภทเช่าซื้อ จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ ทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางจากผลการวิจัยดังกล่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา เข้ามามีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มอื่นๆ ส่วนกลุ่มที่มีอาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ เข้ามามีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้กลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท ซึ่งสันนิษฐานได้ว่ากลุ่มตัวอย่างประเภทเช่า ซึ่งโดยทั่วไปมีรายได้น้อย เคือคร้อนที่อยู่อาศัยเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นประชาชนที่มาจากต่างจังหวัด อพยพหนีความยากจนเข้ามาหางานทำในเมือง เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากกรมประชาสงเคราะห์ร่วมกับการเคหะแห่งชาติ จัดสร้างที่อยู่อาศัยให้เช่าในราคาถูก ประชาชนเหล่านี้จึงได้มาอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน เช่น เคหะชุมชนดินแดง และเนื่องจากมีพื้นฐานของวิถีชีวิตที่ใกล้เคียงกัน เช่น การศึกษา อาชีพ รายได้ สถานะภาพทางสังคม ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ติดตัวมา รวมทั้งมีความเอื้อเพื่อเกื้อกูลกันเสมือนญาติพี่น้อง ประกอบกับความสำนึกในบุญคุณที่มีต่อการเคหะแห่งชาติ ในการจัดหาที่อยู่อาศัยให้ เมื่อเวลาที่มีกิจกรรมใดๆในชุมชนกลุ่มผู้อยู่อาศัยประเภทเช่าก็จะให้ความร่วม

มือเป็นอย่างดี จากผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่ผู้อยู่อาศัยให้ความร่วมมือมากที่สุด กิจกรรมวันสำคัญของชาติ รองลงมาได้แก่กิจกรรมวันสำคัญทางศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม ซึ่งเกิดจากความจงรักภักดีและศรัทธาในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วัฒนา พุทธางกูรานนท์ (2526) ที่ว่า ชุมชนหมายถึงกลุ่มมวลชนที่ได้พักพิงอาศัยอยู่ในท้องถิ่นเดียวกัน มีศิลปวัฒนธรรมเดียวกัน มีการปกครองเหมือนกัน และมีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์อย่างเดียวกัน ชุมชนจึงไม่ใช่กลุ่มคนใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ แต่รวมถึงสถาบันต่างๆมากมาย เช่น ศูนย์การค้า ธนาคาร โรงภาพยนตร์ เป็นต้น และสอดคล้องกับแนวคิดของวิจิตร อวาระกุล (2534) ที่ว่าชุมชนหมายถึง กลุ่มประชาชน เพื่อนบ้านที่เกี่ยวข้องกันหรืออยู่ในละแวกเดียวกันกับสถาบัน มีการสังคัมกัน หรือมีกิจกรรม ศิลปะ ทักษะ ประเพณีวัฒนธรรมเหมือนกัน มีความสนใจผลประโยชน์ที่ต้องเอื้อเพื่อช่วยเหลือ รวมไปถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันยึดเหนี่ยวกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิจิตร อวาระกุล (2534) พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานชุมชนสัมพันธ์ เป็นการทำกิจกรรมเพื่อสังคัมขององค์การ ย่อมทำให้ประชาชนทั่วไปเกิดความรู้สึกว่าองค์การนั้นเป็นห่วงประชาชน ไม่ทอดทิ้ง เกิดความไว้วางใจในองค์การ ความเกรงใจจะค่อยๆกลายเป็นความระลึกถึง ผูกพันกับองค์การอยู่เสมอทำให้ประชาชนให้ความสนใจกิจกรรม และสินค้าหรือบริการที่องค์การจัดขึ้น และมีความเต็มใจที่จะซื้อสินค้าหรือใช้บริการขององค์การนั้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Professor Rabin (อ้างถึงใน สุรพล กาญจนะจิตรา , 2521) พบว่า การที่ชาวบ้านเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เป็นเพราะมีลักษณะนิสัยของคนใน 2 สิ่ง คือ ความเกรงใจและกำลังใจ กล่าวคือชาวชนบทเมื่อได้รับการร้องขอจากผู้ที่เขาเคารพนับถือ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้ไปร่วมกิจกรรมของชุมชน เขาจะมีความรู้สึกเกรงใจ และถ้ากิจกรรมชุมชนมีข้าราชการไปปรากฏตัวอยู่ด้วยก็เกิดกำลังใจในการทำงาน อยากเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆด้วย

จากแนวคิดและการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทของที่อยู่อาศัยต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกัน

1.7 ตำแหน่งในชุมชน

ผลการวิจัยพบว่า

1.7.1 ตำแหน่งในชุมชนกับการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน เปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่าง เปิดรับสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ขวัญเรือน กิตติวัฒน์ (2533) ที่ว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบการสื่อสาร เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของบุคคล ซึ่งแนวคิดนี้สรุปได้ว่า บุคคลที่มีลักษณะพื้นฐานต่างๆ เช่น เพศ อายุ อาชีพ รายได้ การศึกษา เป็นต้น ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันย่อมจะเปิดรับสื่อ สนใจสื่อและเนื้อหาสาระของการสื่อสารคล้ายคลึงกันไม่มากนักน้อย มีการตอบสนองต่อสื่อไม่แตกต่างกันมากนักซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ De Fleur และ Rokeach (1982) ในทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่ว่า บุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันจะมีความสนใจข่าวสารต่างกัน

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน เปิดรับสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.7.2 ตำแหน่งในชุมชนกับการเปิดรับสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุวรรณิ โภธิศรี (2535) พบว่า สื่อบุคคลมีบทบาทในการให้ข่าวสารข้อมูลในระดับปานกลาง ได้แก่ ผู้นำกลุ่มเจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสา

สมัครสาธารณสุข เพื่อนบ้าน หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการเผยแพร่ข่าวสาร จึงควรใช้ผู้นำทางความคิดในทุกๆระดับเข้ามาช่วยในการเผยแพร่ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ซึ่งอาจเป็นคณะกรรมการชุมชน อาสาสมัคร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พัฒนาการ ครู เป็นต้น บุคคลเหล่านี้ได้รับความไว้วางใจและสามารถจูงใจประชาชนได้ โดยใช้วิธีพูดคุยแบบกันเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ De Fleur และ Rokeach (1982) ที่ว่า ผู้รับสารที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน จะมีความสนใจข่าวแตกต่างกัน จากผลการวิจัยในครั้งนี้ เมื่อพิจารณาจำแนกชนิดของสื่อบุคคลที่เปิดรับสื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับสื่อจากสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ คณะกรรมการเคหะชุมชน และเพื่อนบ้าน ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน เช่น เป็นกรรมการชุมชน กรรมการชมรมแม่บ้าน กรรมการชมรมผู้สูงอายุ เป็นต้น มีการพบปะพูดคุยหรือประชุมกันบ่อยมากน้อยต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า สมาชิกในครอบครัวเปิดรับสื่อบุคคลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้ คณะกรรมการชุมชน และเพื่อนบ้าน ส่วนผู้นำกลุ่ม ชมรมต่างๆ และเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ เปิดรับสื่อบุคคลอยู่ในระดับน้อย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน เปิดรับสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.7.3 ตำแหน่งในชุมชนกับความสนใจสื่อเฉพาะกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆ ในชุมชน สนใจสื่อเฉพาะกิจมากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการเคหะชุมชน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อเฉพาะกิจเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Altin (1973) กล่าวถึงทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารไว้ว่า บุคคลจะเลือกให้ความสนใจเฉพาะสื่อและข่าวสารที่สอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อดั้งเดิมของตน และหลีกเลี่ยงที่จะให้ความสนใจกับข่าวที่ขัดแย้งกับทัศนคติและความเชื่อดั้งเดิมของตน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช ลภีรัตนกุล (2534) ที่ว่า ความสนใจสื่อ เป็นการเกิดกระบวนการเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล หลังจากได้มีการเปิดรับข่าวสาร ข่าวสารที่จะกระตุ้นความสนใจได้ต้องเป็นเรื่องที่ตรงกับปัญหา หรือความต้องการของผู้รับสารหรือเป็นสิ่งที่ผู้รับสารมองเห็นประโยชน์ได้อย่างชัดเจน ในชั้นความสนใจนี้ผู้รับสารจะเกิด

ความต้องการศึกษาหาความรู้ในข่าวสาร โดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนมากกว่าขั้นการเปิดรับข่าวสาร ดังนั้นการเพิ่มความรู้ของข่าวสารมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งกระตุ้นความสนใจของผู้รับสารมากขึ้นเท่านั้น ความสนใจข่าวสารจะขึ้นอยู่กับลักษณะบางประการของผู้รับสาร เช่น ทักษะคิด และบรรทัดฐานของสังคม และยังขึ้นอยู่กับระบบการสื่อสารที่ดี เปิดโอกาสให้สิ่งแปลกใหม่เข้ามากระตุ้นการแสวงหาความรู้ได้เป็นอย่างดี

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีความสนใจสื่อเฉพาะกิจแตกต่างกัน

1.7.4 ตำแหน่งในชุมชนกับความสนใจสื่อบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการเคหะชุมชน สนใจสื่อบุคคลมากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่งคณะกรรมการชมรมแม่บ้าน คณะกรรมการชมรมผู้สูงอายุ และกลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆในชุมชน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสนใจสื่อบุคคลเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจำแนกชนิดของสื่อบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจสื่อสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คมสันต์ หุตะแพทย์ (2535) พบว่า พฤติกรรมการกินของชาวอีสานนั้นประชาชนให้ความสนใจสื่อบุคคลได้แก่ สมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้าน ผู้นำท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้นำทางความคิด สันนิษฐานได้ว่า กลุ่มคณะกรรมการเคหะชุมชนทำหน้าที่เป็นผู้นำทางความคิด และใช้ความสนิทสนมเป็นกันเองในการพบปะพูดคุยกับชาวชุมชน เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมชุมชนสัมพันธ์และขอความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยด้วย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีความสนใจสื่อบุคคลแตกต่างกัน

1.7.5 ตำแหน่งในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ ทุกกิจกรรมเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งคณะกรรมการชุมชน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีตำแหน่งใดๆ ในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พัฒน์ บุญรัตพันธ์ (2517) ที่ว่า ผู้นำชุมชนเป็นผู้ที่สามารถจูงใจประชาชนให้มีความคิดเห็นคล้อยตามและลงมือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง จนสามารถนำกลุ่มไปสู่จุดหมายปลายทางได้เป็นผลสำเร็จในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) กล่าวว่า รูปแบบของการมีส่วนร่วมนั้นอาจกำหนดได้ 3 ประการตามลักษณะของการมีส่วนร่วม ดังนี้

1. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรง โดยผ่านทางองค์กรจัดตั้งของประชาชน เช่น กลุ่มเยาวชนต่าง ๆ
2. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางอ้อม โดยผ่านทางองค์กรผู้แทนของประชาชน เช่น กรรมการของกลุ่ม หรือชุมชน กรรมการหมู่บ้าน
3. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยการเปิดโอกาสให้ โดยผ่านองค์กรที่ไม่ใช่ผู้แทนของประชาชน เช่น สถาบันหรือหน่วยงานที่เชิญชวน หรือเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเมื่อไรก็ได้ทุกเวลา

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 1 และผลการวิจัยที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งในชุมชนต่างกัน มีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 การเปิดรับสื่อที่ใช้ในการทำงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

ผลการวิจัย พบว่า การเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำผลการวิจัยดังกล่าวสันนิษฐานได้ว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับสื่อจากสื่อเฉพาะกิจและสื่อบุคคลที่การเคหะแห่งชาติจัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลแล้ว ก็จะมีความรู้เกี่ยวกับงานชุมชนสัมพันธ์ต่างๆ เพิ่มมากขึ้นและทำให้สามารถจดจำได้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Atkin (1973) ที่ว่า บุคคลที่เปิดรับข่าวสารมาก ย่อมมีหูตากว้างไกล มีความรู้มีความเข้าใจสภาพแวดล้อม และเป็นคนทันสมัย ทันเหตุการณ์กว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วุฒิชัย จำนางค์ (2523) ที่ว่า การเปิดรับสื่อและข่าวสารนั้น จัดได้ว่าเป็นการรับรู้ในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างหนึ่ง จำเป็นจะต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความรู้ ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน สื่อและข่าวสารจะเป็น ปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมนุษย์เกิดความไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเท่าใด ความต้องการข่าวสารจากสื่อต่างๆก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Klapper (1960) ที่ได้อธิบายถึง ทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารไว้ว่าคือทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการในการเลือกข่าวสารซึ่งประกอบด้วย

1. การเลือกเปิดรับหรือเลือกใช้สื่อหรือข่าวสาร ตามความสนใจความต้องการ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิดของตน เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาหรือสนองความต้องการของตนทักษะความชำนาญในการรับรู้และเข้าใจข่าวสารของคนมีความแตกต่างกัน บางคนถนัดเขียนมากกว่าพูด บางคนถนัดฟังมากกว่าอ่านหรือดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุมากกว่าอ่านหนังสือ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กำหนดในการเลือกเปิดรับหรือการใช้สื่อของมนุษย์
2. การเลือกให้ความสนใจ
3. การเลือกรับรู้และการตีความหมายซึ่งค่อนข้างจะสำคัญมาก เนื่องจากแต่ละคนมีความรู้สึก ประสบการณ์และค่านิยมที่แตกต่างกันไป
4. การเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารเข้าไปเก็บไว้เป็นประสบการณ์ เพื่อที่จะนำไปใช้โอกาสต่อไป

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Schramm (1973) ที่ว่า บุคคลย่อมจะเลือกเปิดรับสื่อที่ใช้ความพยายามน้อยที่สุด และได้ประโยชน์ตอบแทนดีที่สุด ซึ่งความพยายามน้อยที่สุดนั้นหมายความว่า ผู้อ่าน ผู้ดูหรือผู้ฟังจะเลือกรับสื่อที่ตนเองมีความสะดวกที่สุด และใช้ความพยายามน้อยที่สุดในการรับสื่อ อันอาจขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยด้วยกัน เช่น ความพร้อม ความสะดวก ค่าใช้จ่ายเวลารับสื่อซึ่งย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล รวมทั้งบทบาท นิสัยและประเพณีนิยม ซึ่งรวมเป็นกิจกรรมอันเป็นพฤติกรรมทางสังคม ที่จะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้สื่อด้วย ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภารักษ์ จูตระกูล (2536) ศึกษาพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับสื่อและข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ แผ่นพับ โปสเตอร์ งานนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ และการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน บุคคลในครอบครัว โปสเตอร์ งานนิทรรศการ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ และการเปิดรับสื่อและข่าวสารจากสื่อมวลชน บุคคลในครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมอาชีพ แผ่นพับ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วม

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 2 และผลการวิจัยที่ว่า การเปิดรับสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

สมมติฐานที่ 3 ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ผลการวิจัยดังกล่าวสนับสนุนฐานได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเมื่อได้มีการเปิดรับสื่อต่างๆ ซึ่งการเคหะแห่งชาติจัดทำขึ้นและแจกเผยแพร่ในชุมชนแล้ว ก็จะทำให้เกิดความรู้สึก ความเข้าใจยอมรับและเข้าร่วมกิจกรรมชุมชนในที่สุด และหากเปิดรับสื่อมาก สนใจสื่อมากก็มีผลทำให้การเข้ามีส่วนร่วมใน

กิจกรรมชุมชนมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช ลภีรัตนกุล (2534) ที่ว่า การสื่อสารเข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร จากองค์การไปให้ประชาชนกลุ่มเป้าหมายเกิดความรู้ ความเข้าใจ ยอมรับและเข้าร่วมกิจกรรมในกระบวนการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร ช่องสาร และผู้รับสารนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความสำคัญกับพฤติกรรมของผู้รับสารหรือปฏิกริยาของผู้รับสารซึ่งได้แก่ การเปิดรับสัญญาณการสื่อสารการแสดงผลออกมาซึ่งความสนใจและตอบสนองของบุคคล การยอมรับและการมีส่วนร่วมนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการยอมรับของบุคคล ก่อนที่บุคคลจะยอมรับ บุคคลจะใช้ความสามารถทางสังคมประเมินข่าวสารที่สนใจนั้นว่ามีคุณค่า มีประโยชน์ หากเขาไม่แน่ใจในผลที่จะได้รับเขาจะมีความรู้สึกที่ต้องเสี่ยงเนื่องจากความไม่รู้จริงและไม่เคยมีประสบการณ์และหากได้รับการกระตุ้น ชักจูงใจเพิ่มมากขึ้นได้รับการชี้แนะให้เห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับมากขึ้น คนก็จะยอมรับและมีพฤติกรรม การกระทำและแสดงออกมาเป็นการเข้ามีส่วนร่วมมากขึ้นด้วย

จากแนวคิดและผลการวิจัยข้างต้น จึงเป็นเครื่องยืนยันและยอมรับสมมติฐานที่ 3 และผลการวิจัยที่ว่า ความสนใจสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชนของการเคหะแห่งชาติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับสื่อบุคคลโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของการเคหะแห่งชาติ และผู้นำกลุ่มหรือชมรมต่างๆ ในระดับน้อย ดังนั้นการเคหะแห่งชาติควรพิจารณาให้ความรู้ โดยการจัดอบรมหรือสัมมนากลุ่มเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติ ที่ปฏิบัติงานประจำสำนักงานเคหะชุมชนต่างๆ ให้เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่และความสำคัญรวมทั้งวิธีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อยู่อาศัยในเคหะชุมชน นอกจากนี้ควรให้เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติออกเยี่ยมเยียนผู้อาศัยในชุมชน โดยออกไปพบปะพูดคุยตามบ้าน เพื่อสร้างความคุ้นเคยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นรวมทั้งรับฟังข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และเพื่อผลในการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติมากขึ้น

ส่วนผู้นำกลุ่มหรือชมรมต่างๆ สำนักงานเคหะชุมชนแต่ละแห่งควรพิจารณาจัดประชุมหรือสัมมนา เพื่อเพิ่มพูนความรู้และจัดดูงานเยี่ยมเยียนชุมชนอื่นๆบ้าง เพื่อแลกเปลี่ยน

ประสบการณ์และเกิดแนวคิดในการพัฒนาชุมชนของคนนอกจากนี้ การเคหะแห่งชาติควรพิจารณาจัดประชุมร่วมกันระหว่างสำนักงานเคหะชุมชน , กองแผนงานบริการชุมชน , กองประสานงานเคหะชุมชน ฝ่ายเคหะชุมชนและกองฝึกอบรม ฝ่ายบริหาร เพื่อพิจารณาจัดอบรมหรือสัมมนา และจัดสรรงบประมาณสำหรับการอบรมหรือสัมมนาดังกล่าวต่อไป

2. จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสนใจสื่อเฉพาะกิจจากบอร์ดข่าวสารในชุมชนและในสำนักงาน ในระดับปานกลาง ดังนั้นสำนักงานเคหะชุมชนแต่ละชุมชน ควรจะประสานงานกับกองประชาสัมพันธ์ ฝ่ายบริหารเพื่อพิจารณาปรับปรุงบอร์ดข่าวสารให้น่าสนใจ โดยปรับปรุงทาสีบอร์ดข่าวสารใหม่ให้สวยงามสะอาด เขียนข้อความเป็นหัวข้อต่างๆ เพื่อแยกประเภทสื่อต่างๆให้ชัดเจน เช่น ประกาศ คำสั่ง กิจกรรมชุมชน เป็นต้น โดยจัดพื้นที่บนบอร์ดข่าวสาร ให้มีส่วนที่ติดภาพถ่ายกิจกรรมชุมชนที่ผ่านมา ส่วนสื่อที่นำมาติดบอร์ดข่าวสาร ควรปรับปรุงข่าวสารให้กะทัดรัดน่าสนใจมากขึ้น และมีข่าวสารใหม่ๆที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอ เพื่อดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของผู้รับสื่อ นอกจากนี้ควรพิจารณาบริเวณที่ติดตั้งบอร์ดข่าวสารเพิ่มขึ้นในบริเวณบันไดทางขึ้น - ลง แพลตฟอรม์ทุกแพลตฟอร์ม รวมทั้งจุดต่างๆในชุมชนสวนสาธารณะ และทางเข้า - ออกชุมชนด้วย ซึ่งการเคหะแห่งชาติควรพิจารณาจัดสรรงบประมาณสำหรับการปรับปรุงบอร์ดข่าวสารเพิ่มขึ้นเพื่อให้บอร์ดข่าวสารเป็นสื่อที่มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพในการเผยแพร่ข่าวสารยิ่งขึ้น

3. จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อพิจารณาปริมาณการเปิดรับสื่อของกลุ่มตัวอย่างกับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติแล้วพบว่า มีสัดส่วนที่ไม่สอดคล้องกัน ดังนั้นการเคหะแห่งชาติ ควรพิจารณาให้มีการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยควรจะขอความร่วมมือจากกองประชาสัมพันธ์ ในการวางแผนผลิตสื่อต่างๆให้มีคุณภาพ เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยเกิดความสนใจ และเข้ามามีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้สำนักงานเคหะชุมชนควรจะประสานงานกับกองประสานงานเคหะชุมชน เพื่อปรับปรุงกิจกรรมบางประเภทให้น่าสนใจมากขึ้น เช่น รูปแบบการจัดงาน การเชิญหน่วยงานภายนอกมาร่วมงาน เชิญบุคคลสำคัญหรือดารา นักแสดง ศิลปินต่างๆ ที่ประชาชนชื่นชอบมาร่วมงานเพราะบางกิจกรรมจัดประจำปีทุกปี รูปแบบวิธีการเดิมผู้อยู่อาศัยเบื่อหน่ายไม่ยอมมาร่วมงาน เช่น การจัดกิจกรรมวัน

สำคัญทางศาสนาและวันสำคัญของชาติควรจัดให้สม่ำเสมอ และต่อเนื่องทุกปี โดยนิมนต์พระมาเทศน์ในชุมชน เช่น หลวงพ่อปัญญา หรือ พระอาจารย์พยอม เป็นต้น นอกจากนี้ควรมีกิจกรรมใหม่ๆเพิ่มขึ้นได้แก่ กิจกรรมเสริมอาชีพในชุมชน เช่น สอนทำอาหาร , ทำขนม , ตัดผม , ตัดเสื้อผ้า และนวดแผนโบราณ ฯลฯ ควรจัดกิจกรรมประกวดสุขภาพเด็กและผู้สูงอายุในชุมชน ควรจัดกีฬาเยาวชนเพื่อป้องกันยาเสพติด เช่น แข่งขันกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล หรือกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ควรจัดประกวดวาดภาพ , โปสเตอร์ , เรียงความ คำขวัญป้องกันยาเสพติดหรืออื่นๆ นอกจากนี้ควรจัดตั้งชมรมเยาวชนสัมพันธ์ เพื่อร่วมกันทำประโยชน์ให้ชุมชน และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีกด้วยในส่วนของกิจกรรมจำหน่ายสินค้าราคาถูก , ตรวจสอบสุขภาพฟรี และกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตก็ควรจัดบ่อยๆให้ต่อเนื่อง และควรจัดกีฬาให้ผู้สูงอายุด้วย เช่น เปตอง รวมทั้งควรให้เจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติได้แข่งกีฬากับผู้อยู่อาศัยเพื่อสร้างความคุ้นเคย นอกจากนี้สำนักงานเคหะชุมชนควรประสานงานกับกองประสานงานเคหะชุมชน ฝ่ายเคหะชุมชน ในการจัดประชุม อบรมหรือสัมมนาให้ความรู้กับคณะกรรมการเคหะชุมชน และผู้นำเยาวชนเป็นระยะๆ เพื่อช่วยพัฒนาชุมชน และควรทำการประชาสัมพันธ์เพื่อช่วยจัดหาทุนการศึกษาให้เด็กนักเรียนในชุมชน ที่เรียนดีแต่ยากจนในแต่ละชุมชนด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะปริมาณและความถี่ของการเข้ามามีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติเท่านั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเข้ามามีส่วนร่วมในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาปัจจัยที่ทำให้คนเข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่เข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้นจึงเห็นว่าในอนาคตควรจะศึกษาต่อไปว่า มีปัจจัยอะไรที่ทำให้ผู้อยู่อาศัยเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม นอกจากนั้นควรจะศึกษาตัวแปรรวมทั้งวิธีการอื่นๆ ที่ทำให้คนเข้าร่วมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมเพิ่มเติม เพื่อจะรู้ว่าตัวแปรหรือองค์ประกอบใดที่จะมามีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ

2. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่องสื่อที่ใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติจำแนกตามสื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลเท่านั้น แต่ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาลักษณะเนื้อหาของข่าวสาร จึงเห็นว่าควรจะทำการศึกษาเรื่องเนื้อหาของข่าวสาร เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุง

เนื้อหาของข่าวสารในสื่อชนิดต่างๆของการเคหะแห่งชาติ ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพในการเผยแพร่ยิ่งขึ้น และเพื่อให้ทราบว่าเนื้อหาข่าวสารชนิดใดที่เหมาะสมที่สุดสำหรับใช้ในงานชุมชนสัมพันธ์ของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งจะได้เป็นแนวทางในการจัดสรรงบประมาณสำหรับสื่อประเภทนั้น ๆ ให้มากยิ่งขึ้น

3. การวิจัยต่อไปในอนาคต ควรจะทำการศึกษาผู้อยู่อาศัยในจังหวัดต่างๆ ในส่วนภูมิภาคด้วยทั้งนี้จะทำให้ผลการวิจัยมีความหลากหลาย และสามารถนำไปเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในเรื่องเดียวกันในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงสื่อและข่าวสารให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น อันจะเป็นแนวทางในการจัดสรรงบประมาณสำหรับสื่อประเภทนั้นๆ ให้มากขึ้น และเป็นข้อมูลที่ใช้สำหรับการวางแผน และจัดทำโครงการชุมชนสัมพันธ์ในชุมชนอื่นๆ ของการเคหะแห่งชาติต่อไป